ileana mălăncioiu

călătorie spre mine însămi

Cartea Românească

Ileana Mălăncioiu

Călătorie spre mine însămi

Ileana Mălăncioiu

Călătorie spre mine însămi

EDITURA CARTEA ROMÂNEASCĂ
1987

Coperta de *Constantin Grigoriu*

I

Călătorie cu sora mea

Mă miram cît de ușor ridicasem cutia ta poleită și cum o treceam încet peste capetele tuturor.

Numai un domn bătrîn, în uniformă, părea că vede cum te duc pe brațe și-mi făcea loc pe coridorul acela îngust.

Vino după mine, mi-a spus, ți-am păstrat un loc bun, aici lîngă fereastră.

Cum un loc, am strigat, nici dumneavoastră nu vedeți că sîntem amîndouă ? Unde va sta sora mea ?!

Nu mi-a răspuns, ci doar și-a pus degetul arătător peste buze, în semn de tăcere, și s-a uitat împrejur îngrozit.

Abia atunci mi-am amintit deodată că n-aveam voie să te duc cu trenul, dar pierdusem mașina aceea neagră și n-am putut să mai aștept o zi.

Am avut noroc cu dumneavoastră, am zis încet, încercînd să repar lucrurile, deși de multă vreme nu mai credeam în noroc. Știți, i-am spus tatei că n-am să întîrzii și mîine e duminică și dacă nu m-ați fi ajutat am fi rămas acolo pînă luni.

Da, a spus domnul acela în uniformă neagră, mîine e Duminica Floriilor, nu se putea să rămînă acolo ; numai că știți, la noi legea e lege, așa că e mai bine că nu vă vede nimeni.

Aveți dreptate, i-am răspuns încet, mirîndu-mă totuși cum te-am trecut eu peste capetele tuturor și cum nimeni nu ne-a văzut.

Apoi brusc mi-am adus aminte că nu peste mult va trebui să schimb trenul.

Vai, mă gîndeam, cum am să mut eu cutia aceasta de plumb în celălalt tren și dacă acolo nu mai trec așa ca în vis și toți au să strige : luați-vă mortul de-aici, nu vedeți că nu mai avem loc nici cei vii ?

Ea nu e moartă, mă pregătisem să strig către mulțimea aceea pestriță ce se putea năpusti asupra noastră cu toată revolta de care e ea în stare : morți sînteți voi, cu tot neamul vostru !

Dar nu știu cum m-am trezit în celălalt tren și tu ai dat florile la o parte și te-ai ridicat încet în picioare și-ai făcut cîtiva pași printre noi și te-ai așezat liniștită pe locul rezervat de lîngă fereastră.

Nimeni n-a spus nimic căci fiecare, de spaimă, s-a-nchis în el însuși definitiv, așa cum s-ar închide în pămînt.

Eu însămi doar m-am pipăit încet de sus pînă jos și cînd mi-am dat seama că nu-mi mai simt mîinile și picioarele m-am așezat încet în locul tău.

Ai grijă, am mai apucat să-ți spun, să nu uiți unde trebuie să coborîm. Vezi că acolo ne așteaptă tata.

La Marea Nordului

După cum se lățea fîșia de nisip ud de pe țărm am înțeles că marea era în retragere.

M-am îndreptat către ea încet, cu acel sentiment ciudat că mereu se va-ndepărta și că niciodată nu mă voi răcori cu adevărat în apele ei. Fiindcă, în ciuda oricăror așteptări, era de-a dreptul înăbușitor și simțeam efectiv nevoia să mă răcoresc.

Instinctiv am grăbit pasul și am fost silită astfel să înțeleg că apele acelea cenușii nu se vor retrage niciodată mai repede decît poate alerga către ele un om.

Nu peste mult m-am trezit, în sfîrșit, intrată în Marea Nordului.

N-aș putea spune cît am mers așa, prin apele pînă la genunchi, retrăgîndu-mă dinspre țărm odată cu ele. Îmi mai amintesc bine numai că, pe măsură ce m-am îndepărtat de ei, oamenii aceia întinși pe nisip asemenea morților mi s-au părut cu mult mai apropiați. O clipă chiar am fost sigură că, dacă m-aș fi străduit puțin, aș fi reușit să-i fac să priceapă de ce umblam eu așa, de ore în șir, fără să știu încotro mă îndrept.

Dar tocmai cînd m-am decis să alerg înapoi către ei, am fost silită să înțeleg că un fel de vrajă ciudată începuse să-nchege apele și nu mai puteam să ies pe uscat.

Cred că strigătul meu disperat a fost auzit pînă departe, deși nu m-am încumetat să-l rostesc. Oricum, am

auzit cum nu se poate mai clar întrebarea : ce s-a întîmplat ?! ce s-a întîmplat ?! ce s-a întîmplat ?!

După cum erau rostite, aceste cuvinte păreau menite să rezolve totul prin ele însele. Mi-am dat bine seama de asta cînd le-am auzit încă o dată, despărțite-n silabe, ca și cum ar fi fost sfîșiate.

Am pierdut pe cineva, m-am trezit spunînd, deși eram convinsă că nimeni nu mă poate auzi. Pe urmă, tot de acolo, de la distanța aceea pe care n-o mai puteam micșora, am descris-o pe sora mea, cu toate amănuntele prin care am crezut eu că ar putea să fie recunoscută.

N-am văzut-o, mi s-a răspuns sec, într-o limbă total străină, pe care eram uimită c-o înțeleg. Pe urmă n-am mai auzit decît atît : dar asta nu înseamnă că n-a trecut pe-aici ! pe plaja asta zilnic trec mii și mii de oameni.

Atunci mi-a dat prima oară prin gînd că plaja era de fapt pustie, iar cel care-mi vorbise de multă vreme nu mai exista cu adevărat.

Această convingere mi-a fost întărită nu peste mult, cînd mi-am amintit că toți oamenii pe care-i văzusem pe mal, deși se puteau apropia unii de alții și își mișcau buzele ca și cum ar vorbi, nu reușeau să-și spună nimic unul altuia.

Cînd n-am mai avut nici un dubiu că apele acelea cenușii nu erau ale unei mări concrete, așa cum vroiau să pară, m-am apropiat aievea de o fată care înota întocmai ca sora mea.

Cum te cheamă, am întrebat-o, în acea limbă total necunoscută, în care o descrisesem umbrelor de pe țărm.

N-a rostit numele ei, așa cum speram.

Am văzut însă foarte bine că pînă și cei trei pistrui de pe nas îi avea așezați așa cum au fost. Fiindcă, deși nu dădea din mîini, se apropia de mine în mod simțitor.

Ea trebuie să fie, cu atît mai mult cu cît nu-mi poate răspunde, mi-am spus fericită.

Dar nu peste mult mi-am dat seama că Marea Nordului înainta vertiginos către țărm. Am fugit cît am putut, reușind cu greu să mă mențin pe linia aceea schimbătoare care desparte apele de uscat.

Mi-ar fi părut rău să nu-i spun niciodată

N-am dat niciodată un interviu, dar dacă ar trebui neapărat să dau, și dacă mi s-ar pune întrebarea firească și simplă : „Cînd și unde ați debutat ?“ cred că ar trebui să răspund : „în clasa a VIII-a B, la Liceul de fete din Cîmpulung Muscel, într-o teză de limba română, la profesorul Haralambie Pâslaru“.

Era în primul pătrar din anul întîi de după plecarea din comuna natală unde am urmat cursul elementar (pe vremea aceea liceul era de trei ani și anii se împărțeau în pătrare ca să încapă în ei toate materiile) și eram îngrozitor de complexată în fața colegelor de la oraș și de timorată că nu voi face față noii situații. Învățam de dimineața pînă seara, nu cu gîndul de a mă remarca, ci cu convingerea că altfel nu mă pot integra. Fără să-mi dau seama ajunsesem să știu cam tot ceea ce ar fi trebuit să știe un elev de vîrsta mea, dar continuam să merg la școală cu un fel de spaimă nelămurită.

Trebuia să vină cineva să întindă spre mine o mînă caldă și puternică și să-mi ia aceste complexe apăsătoare ca să pot privi în jur cu încredere și cu seninătate.

Și în chiar această vreme a venit profesorul Haralambie Pâslaru cu primele noastre teze de limba română la care nu știam dacă am luat sau nu notă de trecere.

Spre uimirea mea și a tuturor făcuse pe marginea lucrării mele o adevărată analiză literară, a discutat

Lei 11,50